

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB22 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB22 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 226.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb22-txt-shoot-n164.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det Digteriske, og mig selv.

Her er det igjen. Den Idee-Kamp, hvilken jeg repræsenterer, dog nogenlunde sættende den ind i Virkelighed og derfor dog med adskilligt Bryderie – hvis jeg vilde forvandle den til Digter-Værker, ligefrem dramatiske endog til at opføre paa Scenen: ja, Ingen, Ingen lever med mig der saaledes kunde gjøre Lykke og blive Øieblikkets Helt.

Men idet jeg holder igjen og gjør det dog noget til Virkelighed, skaber jeg mig idel Modstand, og volder mig selv mange Anfægtelser.

Dog det er mit Væsens Grændsestridigheder. Jeg er en Digter. Men jeg var længst lagt an til en religious Individualitet, længe før jeg blev Digter. Og det Faktum, hvorved jeg blev Digter, det var dog et ethisk Brud eller en teleologisk Suspension af det Ethiske. Og begge disse Dele bestemmer mig til at ville naae Noget ud over »Digteren«, medens jeg tillige lærer, ængsteligere og ængsteligere at vaage over, at der da intet Formasteligt ligger deri, hvad Gud nok ogsaa vil vaage over.

Og hver Gang saa et Afsnit i denne indre Grændsestrid er tilbagelagt, da vender potenseret tilbage, hvad der er Omqvædet ogsaa i Striden: at jeg aldrig noksom kan takke den Gud, der i uendelig Kjerlighed har gjort og gjør for mig saa uendelig meget mere end jeg nogensinde havde ventet, kunde eller turde have ventet. O, Salighed!

Og hvad der styrker mig til og giver mig Frimodighed til at have naaet en saadan Ueensartethed med det Almene-Msklige, som jeg har naaet, er just, at min Styrke er min Svaghed. Ved særlige Lidelser er jeg næsten fra Barndommen af sat udenfor det Almene-Msklige; jeg er ikke en vilkaarligt Experimenterende eller en dog maaskee kun dumdristigt Vovende, nei jeg er en Lidende, tvungen i Lidelser. Uden disse Lidelser havde jeg naturligviis længst været gift, vel ogsaa Embedsmand. Dog har disse mine Lidelser det Dialektiske, at det jo var muligt de kunde hæves. Maaskee vil det ogsaa naaes, og, haaber jeg, til den Tid, da jeg ikke mere har Raad til for egen Regning at opretholde en Forfatter-Existents; naaes det ikke, faaer jeg vel min Ordre. Imidlertid holder jeg Tiden hen, at jeg da ikke, ved, i utidig Angest for jordisk Velvære, for tidligt at gribe til skal forstyrre hvad Hensigter Styrelsen muligt kunde have med mig.

#